

deraf. I de Maaneder, jeg har beskæftiget mig med denne Sag, har jeg paa enhver Maade søgt at tilvejebringe en Ordning, hvorved en Uret, der efter min Mening er begaaet mod en enkelt Mand, kunde være genoprettet. Til Trods for Tilløb er det ikke lykkedes at tilvejebringe en saadan Ordning, og jeg nødsages derfor til at omtale baade Enkeltilfældet og de Slutninger, man kan drage deraf.

Det vil være ærede Medlemmer, der beskæftiger sig med Apotekerforhold, bekendt, at Apotekerlovens § 5, 3die Stykke, siger, at „for at anerkendes som Bestyrer paa eget Ansvar af et Apotek maa den paagældende opfylde de for Meddelelse af Apotekerbevilling stillede Betingelser og er i sin Funktion underkastet de samme Bestemmelser som Apotekere“. Altsaa, Anerkendelse som Bestyrer af et Apotek sker, naar de for Bevilling af Apotek udkrævede Betingelser er til Stede, og 1ste Stykke i § 5 siger, hvilke disse Betingelser er: „For at opnaa Bevilling til Drift af et Apotek udkræves Indfødsret, 25 Aars Alder og farmaceutisk Kandidateksamen. Vedkommende skal derhos godtgøre at være raadig over sit Bo og skal i sin tidligere Virksomhed have udvist et efter Justitsministeriets Skøn udadledigt Forhold“. I det Enkeltilfælde, som jeg maa lægge til Grund for min Betragtning, har Sundhedsstyrelsen nægtet at godkende som Apoteker en Mand, der opfyldte alle de Betingelser, som Apotekerloven stiller.

Det er bekendt, at Farmaceuterne, Medhjælperne indenfor den farmaceutiske Virksomhed, ikke finder Apotekerlovens Bestemmelser tilstrækkelige og mener, at den Maade, hvorpaa de er formuleret, navnlig vil give Sundhedsstyrelsen en vilkaarlig Magt til at bevilge eller ikke bevilge, som er uheldig for de farmaceutiske Kandidater. Disse har derfor ønsket at tilvejebringe faste Regler, saaledes at de paa Apotekerne konditionerede kunde sikres Bevillingerne. For de personelle Privilegier er der ogsaa efterhaanden i det store og hele, tror jeg, opnaaet en tilfredsstillende Ordning, hvorved Anciennet indenfor Faget afgør Bevillingernes Tildeling; for de reelle, de salgbare Privilegier, som de nu kaldes, er der ingen saadan Regel, men den Farmaceut, der er i Besiddelse af Kapital, er i Stand til, Dagen efter at han har forladt Eksamensbordet, at købe sig selv det største Apotek i Danmark og drive dette paa sit eget Ansvar. Denne Ordning er selvfølgelig ikke heldig, og Farmaceuterne ønsker den ændret. Paa

samme Maade ønsker de faste Regler for Bestyrelsen af Apotek for Tildeling af, Godkendelse af Apoteksbestyrelse, men saadanne er ikke opnaaet, og det Tilfælde, jeg skal tillade mig at omtale, viser, hvorledes det kan gaa, naar saadanne Regler ikke er til Stede.

Det paagældende Tilfælde vedrører Bestyrelsen af Broager Apotek i de sønderjydske Landsdele. I 1920 skulde der ansættes en Provisor; han blev anvist af Farmaceutisk Medhjælperforening. Det blev cand. pharm. Max Jantzen, og han bestyrede saa Apoteket. Der indtraf nu det Tilfælde, at Apotekeren døde, og der vilde altsaa efter dette Dødsfald medgaa en Tid, inden en ny Bevilling til at drive Apotek kunde tilvejebringes. Efteren Regel i Apotekerloven gaar man saa ud fra, at Godkendelse i dette Tidsrum skal tilvejebringes, og der indgaar derfor Anmodning om Godkendelse af cand. pharm. Max Jantzen. Men den 2. November 1920 nægter Sundhedsstyrelsen denne Godkendelse. Den nægtes ikke under Henvisning til, at noget af de Punkter i Apotekerlovens § 5, 1ste Stykke, som angiver Betingelsen for at kunne opnaa Godkendelse, savnes. Der opføres kun, at han kun i ringe Grad har gjort Tjeneste paa Apoteker. Nu er Forholdet dette, at Hr. Max Jantzen, som er Kandidat fra Slutningen af forrige Aarhundrede, har haft forskellig Virksomhed, hvilket man jo har fuld Ret til, at han under Krigen er søgt tilbage til Pharmacien og har gjort Vikartjeneste paa forskellige Steder. Nu har han efter Anbefaling og Anvisning af Medhjælperne faaet Ansættelse paa Broager Apotek. Der siges altsaa, at han kun i ringe Grad har gjort Tjeneste. Men dette Forhold, at Pharmaceuter har opnaaet Godkendelse som Bestyrere, uden at de har gjort synderlig Tjeneste paa Apoteker, foreligger der adskillige Fortilfælde for, og nogen Regel, administrativ eller lovmæssig, om, at en saadan Tjeneste skal foreligge paa en vis Maade, forefindes ikke.

Man maa da spørge, om der har været nogen anden Grund. Undertiden kan jo et officielt Dokument angive een Grund, men i Virkeligheden have en anden Grund. Der er overfor mig sagt, at der var den anden Grund, at man mente det nødvendigt at være ganske tryk paa at faa en særlig udmærket Kraft paa Broager Apotek, fordi Apotekets Forhold var uheldige; den afdøde Apotekers Forhold havde ikke været saaledes, at Apotekets Forhold var